

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **Ž. B.**, zastoupená opatrovnící Ž. B., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2013, č. j. 22 A 22/2013 - 22, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

### t a k t o :

Návrh na **přiznání odkladného účinku** kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2013, č. j. 22 A 22/2013 - 22, **se z a m í t á**.

### O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 31. 5. 2013, č. j. 22 A 22/2013 - 22 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2013, sp. zn. SZ/778/2012/9S-JMK, č. j. MPSV-UM/9077/12/9S-JMK (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu práce v ČR – krajské pobočky v Jihlavě ze dne 11. 9. 2012, č. j. 6281/2012/JH o zamítnutí návrhu na zvýšení příspěvku na péči, který v důsledku toho žalobkyni zůstává zachován v původní výši 4.000 Kč.

V kasační stížnosti podané z důvodu nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.], žalovaný uvedl, že posudek posudkové komise MPSV, na základě něhož rozhodoval, je přesvědčivý, úplný a objektivní. K výtkám krajského soudu uvedl, že rozdílné hodnocení lékařů OSSZ a PK MPSV je vcelku běžné a PK MPSV se s tímto rozdílem v daném případě vypořádala. Rovněž sociální šetření považuje stěžovatel za dostačující. Konečně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 82/2011 – 44 s tím, že osobní vyšetření žalobkyně v komisi nebylo v dané věci nutné.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 8. 2013 požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s tím, že odkazuje na důvody uvedené v kasační stížnosti.

Žalobkyně se vyjádřila v tom směru, že s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí. Podle názoru krajského soudu má dojít k novému přezkumu. Dokonce byl již stanoven termín nového posouzení jejího zdravotního stavu. Neustálé průtahy v řízení mají negativní vliv na její psychiku.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelčin návrh **není důvodný**.

Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně použijí ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. ve znění zákona č. 303/2011 Sb. účinného od 1. 1. 2012 soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz k tomu též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 As 17/2012, přístupné na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)).

Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti již ve své judikatuře Nejvyšší správní soud několikrát vyložil. Obecně lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud vnímá možnost přiznání odkladného účinku jako určitou výjimku z pravidla, že kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona a rozhodnutí krajského soudu napadená kasační stížností jsou tak v zásadě pravomocná a vykonatelná. Dále Nejvyšší správní soud judikoval, že není-li odkladný účinek dán ze zákona, je správní orgán poté, co bylo jeho rozhodnutí zrušeno krajským soudem, povinen pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost (viz blíže usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, přístupné na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Z tohoto rozhodnutí rovněž vyplývá, že i správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby mu byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv.

Nejvyšší správní soud v daném případě dospěl k závěru, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele není na místě, neboť stěžovatel v předmětné věci neunesl povinnost tvrzení.

Stěžovatel totiž neuvedl ve své kasační stížnosti ani jejím doplnění žádné důvody, které by se vztahovaly k zákonným podmínkám pro přiznání odkladného účinku podle výše citovaných ustanovení (tzn. tvrzení „nepoměrně větší újmy“). Povinnost tvrzení je procesní povinností, kterou soud nemůže žádným způsobem nahradit vlastním uvážením. Pouhé výhrady k hodnocení důkazů krajským soudem nemohou dostačovat ke zdůvodnění podmínek pro odložení právní moci zrušujícího rozsudku krajského soudu.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele zamítl, jak je ve výroku uvedeno.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2013

JUDr. Petr Průcha  
předseda senátu